

@IMAGINATOR1D

AFTER

AMOR INFINIT

ANNA TODD

ÉS PART
DE TU

UN FENOMEN
wattpad

Columna

4

ANNA TODD

AFTER.

AMOR INFINIT

(Sèrie After, 4)

Traducció d'Esther Roig

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *AFTER. EVER HAPPY*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2015

© ANNA TODD, 2015

L'AUTORA ESTÀ REPRESENTADA PER WATTPAD.

PUBLICAT D'ACORD AMB L'EDITOR ORIGINAL, GALLERY BOOKS,

UNA DIVISIÓ DE SIMON & SCHUSTER, INC.

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: ESTHER ROIG, 2015

© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2015

DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

© COLUMN EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2015

CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1939-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.775-2015

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRES A: CAYFOSA

www.columnaedicions.cat

La citació de Jean Austen de la pàgina 130
és de *Persuació*, traducció de Jordi Arbonès.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

Tessa

— **A**ixò és impossible.
Em poso dreta, però ràpidament em torno a assegure al banc quan l'herba sota els meus peus sembla gronxar-se inestablement. El parc es comença a omplir de gent. Famílies amb fills petits, globus i regals a les mans, malgrat el fred.

—És cert, en Hardin és fill d'en Christian —diu la Kimberly, amb els ulls brillants i concentrats.

—Però en Ken... en Hardin s'hi assembla molt. —Recordo la primera vegada que vaig veure en Ken Scott, en una botiga de iogurts. Vaig saber immediatament que era el pare d'en Hardin, els cabells foscos i l'alçada em van fer treure aquesta conclusió fàcil.

—De debò? Jo no ho veig, fora del color dels cabells. En Hardin té els mateixos ulls que en Christian, la mateixa estructura facial.

Ah, sí? M'esforço per imaginar-me les tres cares. En Christian té clotets, com en Hardin, i els mateixos ulls... però no s'entén: en Ken Scott és el pare d'en Hardin... ho ha de ser. En Christian sembla tan jove en comparació amb en Ken. Sé que tenen la mateix edat, però l'alcoholisme s'ha cobrat un preu en

l'aspecte exterior d'en Ken. Encara és un home ben plantat, però es nota que l'alcohol l'ha envellit.

—Això és... —Maldo per trobar les paraules i per respirar. La Kimberly em mira compungida.

—Ja. Em moria de ganes de dir-t'ho. No m'agradava gens haver-t'ho d'amagar, però no era decisió meva! —Em posa la mà a sobre la meva i la prem afectuosament—. En Christian em va dir que tan bon punt la Trish li donés permís per fer-ho, ho diria a en Hardin.

—És que... —Respiro fondo—. És això el que està fent en Christian? Dir-ho a en Hardin, ara? —Em torno a posar drete i la mà de la Kimberly cau—. He d'anar amb ell. Es posarà... —No em puc ni imaginar com reaccionarà en Hardin davant d'això, sobretot després de trobar la Trish i en Christian junts anit. Serà massa per a ell.

—Doncs, sí. —La Kim sospira—. La Trish no hi estava del tot d'acord, però en Christian ha dit que la situació se'ls estava escapant de les mans.

Trec el mòbil i l'únic en què puc pensar és que no em puc creure que la Trish hagi amagat una cosa així a en Hardin. La tenia en més bon concepte, com a mare, i ara em sembla que no la conec de res.

Tinc el mòbil enganxat a l'orella. Sentint com sona.

—He dit a en Christian que no us havia de separar quan ho expliqués a en Hardin —diu la Kimberly—, però la Trish ha recomanat que, si l'hi deia, parlés només amb ell... —La Kimberly prem els llavis en una línia fina i mira pel parc i després cap al cel.

Em salta el to apagat del sistema automatitzat del contestador d'en Hardin. Torno a marcar mentre la Kimberly seu en silenci, i em torna a saltar el contestador. Em guardo el mòbil a la butxaca de darrere i em retorço les mans.

—Em pots portar amb ell, Kimberly? Sisplau.

—Sí. I tant. —Es posa dreta de cop i crida l'Smith.

Veiem com el nen s'acosta amb un posat que només puc qualificar de majordom de dibuixos animats i se m'acut que l'Smith és fill d'en Christian... i germà d'en Hardin. En Hardin té un germà petit. I llavors penso en en Landon... què significa això per a en Landon i en Hardin? En Hardin voldrà continuar tenint relació amb ell ara que no hi té lligams familiars? I la Karen, què passarà amb la Karen i els seus pastissos? I en Ken, què passarà amb l'home que tant s'esforça per compensar la infància terrible d'un nen que no és el seu fill? Ho sap en Ken? El cap em roda, i necessito veure en Hardin. Necessito que sàpiga que li faig costat i que ho resoldrem junts. No em puc imaginar com se sent ara; deu estar aclaparat.

—Ho sap l'Smith? —pregunto.

—Pensàvem que ho sabia per la manera com es comporta amb en Hardin —diu la Kimberly, després d'uns instants de silenci—, però no és possible.

Em sap greu per la Kimberly. Ja ha hagut de patir la infidelitat del seu promès, i ara això. Quan arriba l'Smith, s'atura i ens mira d'una manera misteriosa, com si sabés exactament de què parlàvem. No és possible, però la manera com passa davant nostre i va cap al cotxe sense dir res em fa ballar el cap.

Mentre travessem Hampstead per anar a veure en Hardin i el seu pare, el pànic que sento al pit puja i baixa, puja i baixa.

Capítol 2

Hardin

L'espetec de la fusta trencada se sent per tot el bar.
—Hardin, para! —La veu d'en Vance ressona per l'espai, sortint de no sé on.

Un altre espetec, seguit del so de vidre trencat. El soroll m'agrada, augmenta la meua ànsia de violència. Necessito trencar coses, fer mal, ni que sigui a un objecte.

I ho faig.

Se senten crits, que em treuen del meu trànsit. Em miro les mans i veig la punta estellada d'una pota de cadira cara. Miro les cares atònites dels desconeguts alarmats, buscant-ne una de concreta. La de la Tessa. No hi és, però, i en aquest moment de ràbia, no acabo de decidir si això és bo o dolent. Devia estar espantada; devia estar preocupada per mi, aterrida, sense saber ben bé què fer, i devia cridar el meu nom per ofegar els esbucats i els crits que em ressonen a les orelles.

Deixo anar la fusta ràpidament com si em cremés la pell. I sento uns braços a les espatlles.

—Treu-lo d'aquí abans que avisin la policia! —diu en Mike, amb una veu més forta del que li he sentit mai.

—Treu-me les mans de sobre! —M'aparto d'en Vance i el miro enfurismat a través de la visió vermellosa dels meus ulls.

—Vols anar a la presó? —crida, a pocs centímetres de la meua cara.

Li vull donar una empenta i tirar-lo a terra, tancar les mans al voltant del seu coll...

Però dues dones més xisclen, i m'impedeixen tornar a aquell forat negre. Miro al voltant del sofisticat bar, notant els vasos esmicolats a terra, la cadira trencada, les expressions horroritzades dels clients esperant que desaparegui aquesta destrucció. No passarà gaire temps abans que les expressions d'horror es converteixin en indignació contra mi per pertorbar la seva cara persecució de la felicitat.

En Christian torna a ser al meu costat mentre passo arran de la cambrera i surto.

—Puja al meu cotxe i t'ho explicaré tot —diu panteixant.

Preocupat per si la policia es presenta realment en qualsevol moment, faig el que em diu, però no sé què pensar ni què dir. Malgrat la confessió, no ho acabo d'entendre. Ho trobo tan impossible que és ridícul.

Pujo al cotxe alhora que ell es posa davant del volant.

—No pots ser el meu pare, no és possible. No té ni cap ni peus... res d'això en té. —Mirant el cotxe car de lloguer, penso que la Tessa deu estar sense vehicle al puto parc on l'he deixat—. La Kimberly té cotxe, oi?

En Vance em mira amb incredulitat.

—Sí, és clar que té cotxe. —El rum-rum del motor puja de to quan es fica entre el trànsit—. Em sap greu que ho hakis sabut així. Tot va anar bé una temporada, però després es va començar a embolicar. —Sospira.

Callo, perquè sé que perdré els estreps si obro la boca. Em clavo els dits a les cames i el dolor em calma.

—T'ho explicaré, però has de tenir una mentalitat oberta, entesos? —Em mira i li veig la compassió als ulls.

No permeto que em compadeixi.

—No em parlis com si fos una puta criatura —etzibo.

En Vance em mira i després torna a mirar endavant.

—Saps que vam créixer junts amb el teu pare, en Ken? Som amics de tota la vida.

—Doncs, no, no ho sabia. —El miro enrabiat. Després em giro a mirar el paisatge que passa—. Es veu que no sabia una merda de res.

—Doncs és veritat. Vam créixer pràcticament com a germans.

—I llavors et vas tirar la seva dona? —dic, interrompent el seu conte de fades.

—Mira —diu, gairebé grunyint. Té els artells blancs sobre el volant—. T'ho intento explicar, o sigui que deixa'm parlar, sisplau. —Respira fondo per calmar el seu propi geni—. Contestant la teva pregunta, no va anar així. La teva mare i en Ken van començar a sortir a l'institut quan la teva mare va venir a viure a Hampstead. Era la noia més bonica que havia vist mai.

Se'm regira l'estómac recordant la boca d'en Vance sobre la de la meva mare.

—Però en Ken la va enamorar immediatament. Es passaven tot el dia junts, com en Max i la Denise. Nosaltres cinc havíem format una mena de colla, com si diguéssim. —Perdut en el seu estúpid record, sospira, i la seva veu es torna distant—. La teva mare era divertida, llesta i estava boja pel teu pare... merda. No sóc capaç de deixar de dir-li així... —Geme-ga. Tamborina amb els dits sobre el volant com si el volgués provocar.

—En Ken era llest, de fet era molt intel·ligent, i quan va entrar a la universitat amb una beca i abans d'hora, estava molt ocupat. Massa ocupat per estar per ella. Es passava hores i hores a la facultat. Aviat vam ser nosaltres quatre sense ell, i les coses entre la teva mare i jo... bé, els meus sentiments van créixer enormement i els seus es van despertar.

En Vance s'agafa un moment per canviar de carril i posar el ventilador perquè entri més aire. L'aire encara és dens i pesant, i el meu cap és un puto remolí quan torna a parlar.

—Sempre l'havia estimada i ella ho sabia, però ella l'estimava a ell, i ell era el meu millor amic. —En Vance s'empassa la saliva—. Van passar els dies i vam anar... intimant. En aquell moment encara no sexualment, però tots dos ens vam anar rendint als sentiments i ja no ens reprimíem.

—Estalvia'm els putos detalls. —Premo els punys a la falda, i m'obliga a tancar la boca perquè pugui acabar.

—D'acord, d'acord, sí. —Mira a través del parabrisa—. Doncs això, que una cosa va portar l'altra, i en un cert punt ja teníem una aventura. En Ken no en tenia ni idea. En Max i la Denise ho sospitaven, però cap dels dos va dir res. Vaig demanar a la teva mare que el deixés perquè no li feia cas... Sé que és una merda, però l'estimava.

Arrufa les celles.

—Era l'única fugida que tenia per als meus comportaments autodestructius. Estimava en Ken, però no era capaç de veure més enllà dels meus sentiments per ella. No en vaig ser mai capaç. —Deixa anar aire amb força.

—I... —pregunto després d'uns segons de silenci.

—Sí... Bé, quan va dir que estava embarassada, em pensava que fugiríem junts i que es casaria amb mi en comptes de casar-se amb ell. Li vaig prometre que si m'escollia a mi, pararia de fer l'imbècil i em quedaria al seu costat... per tu.

Sento els seus ulls a sobre, però em nego a mirar-lo.

—La teva mare va creure que no era prou estable per a ella, i jo em vaig mossegar la llengua mentre ella i el teu... en Ken anunciaven que esperaven un fill i que es casarien aquella mateixa setmana.

Però quina merda! L'observo, però és evident que està perdut en el passat i mira el carrer.

—Volia el millor per a ella, i no la podia arrossegar pel fang i destruir la seva reputació dient a en Ken o a qui fos la veritat del que havia passat entre nosaltres. Em deia a mi mateix que en Ken havia de saber per força que no era el seu fill el que ella portava a la panxa. La teva mare em va jurar que ell feia mesos que no la tocava. —Les espatlles li tremolen una mica com si tingués una esgarripança—. Em vaig mudar i vaig fer de padrí al seu petit casament. Sabia que ell li donaria el que jo no podia. Ni tan sols tenia la intenció d'anar a la universitat. L'únic que feia amb el meu temps era llanguir per una dona casada i memoritzar pàgines de novel·les antigues que no serien mai la meua vida. No tenia cap pla, ni diners, i ella necessitava totes dues coses. —Sospira, intentant fugir del record.

Mirant-lo, em sorprèn el que em ve al cap i el que tinc ganes de dir. Tanco un puny, després el relaxo, intentant resistir-m'hi.

Aleshores torno a tancar el puny i no em reconec la veu quan parlo.

—Llavors bàsicament la meua mare et va fer servir per distreure's i et va deixar tirat perquè no tenies diners?

En Vance sospira fort.

—No. No em va utilitzar. —Mira cap a mi—. Ja sé que ho sembla, i és una situació fastigosa, però havia de pensar en tu i en el teu futur. Jo era un inútil sense remei... un puto desastre. I no tenia res per oferir.

—I ara estàs carregat de milions —observo amb amargor. Com pot defensar la meua mare després d'aquesta merda? Es pot saber què li passa? Però llavors alguna cosa dintre meu es dispara, i penso en la meua mare, perdent dos homes que amb el temps van acabar sent rics, mentre ella s'escarrassava per tirar endavant i vivia en una caseta petita i miserable.

En Vance assenteix.

—Sí, però ningú no podia saber com acabaria. En Ken tenia la vida solucionada i jo no. Punt.

—Fins que va començar a entrompar-se cada nit. —La ràbia em torna a pujar. La fiblada de la traïció em travessa i sento com si mai hagués de desfer-me d'aquesta ràbia. Vaig passar la infància amb un puto borratxo mentre en Vance tenia la gran vida.

—Aquesta va ser una altra de les meves cagades —diu l'home que he pensat tant de temps que coneixia, que coneixia de debò—. Després que nasquessis ho vaig passar molt malament, però em vaig matricular a la universitat i vaig estimar la teva mare a distància...

—Fins?

—Fins que vas tenir cinc anys. Era el teu aniversari i tots havíem anat a la teva festa. Vas entrar corrent a la cuina, demanant el teu pare a crits... —A en Vance se li esquerda la veu, i jo tanco el puny més fort—. Tenies un llibre agafat fort contra el pit i per un segon vaig oblidar que no parlaves amb mi.

Pico amb el puny contra el davantal.

—Deixa'm baixar —exigeixo. No ho puc continuar sentint. Això és una puta merda. És massa i no puc absorbir-ho tot de cop.

En Vance no fa cas del meu rampell i continua conduint pel carrer residencial.

—Aquell dia se'm va girar el cap. Vaig exigir a la teva mare que digués la veritat a en Ken. Estava tip de veure't créixer, i aleshores ja tenia plans per anar a viure als Estats Units. Li vaig suplicar que vinguéss amb mi i que et portés a tu, el meu fill.

El meu fill.

Se'm fa un nus a la panxa. Hauria de saltar del cotxe, ni que sigui en marxa. Miro les boniques casetes que passem, pensant que preferiria que em fessin mal físicament que això.

—Però s'hi va negar i em va dir que havia fet fer unes proves i que no eres fill meu.

—Què? —Em frego les temples. M'obriria el cap contra el davantal si cregués que això m'ajudaria.

El miro i veig que ell mira d'esquerra a dreta ràpidament. Aleshores veig que anem molt de pressa i m'adono que s'està saltant tots els semàfors i senyals d'estop per impedir que salti en marxa.

—Suposo que es va espantar. No ho sé. —Em mira—. Sabia que em mentia, anys després va reconèixer que no havia fet cap prova. Però en aquell moment va ser inflexible; em va dir que la deixés en pau i es va disculpar per haver-me fet creure que eres fill meu.

Em concentro en el puny. Tancar, obrir. Tancar, obrir.

—Va passar un altre any i vam tornar a parlar... —comença, però el seu to és estrany.

—Vols dir a foliar?

Se li torna a escapar un sospir fort.

—Sí... cada vegada que ens vèiem, cometíem el mateix error. En Ken treballava molt, estudiant per treure's el màster, i ella es quedava a casa amb tu. Tu te m'assemblaves tant; cada vegada que anava a casa vostra, tenies un llibre entre les mans. No sé si te'n recordes, però sempre et regalava llibres. Et vaig donar el meu exemplar d'*El Gran Gatsby*...

—Para. —M'esgarrija l'adoració que li sento a la seva veu mentre records distorsionats m'entelen la memòria.

—Vam anar fent així uns quants anys, i pensàvem que ningú no en sabia res. Va ser culpa meua. No vaig ser capaç de deixar d'estimar-la. Fes el que fes, la tenia al cap. Vaig anar a viure més a prop de casa seva, directament al davant. El teu pare ho sabia; no sé com, però va arribar un moment que era clar que ho sabia. —Després d'una pausa i d'entrar en un altre carrer, en Vance afegeix—: Llavors va començar a beure.

M'incorpo una mica i pico amb els palmells de la mà contra el davantal. No s'immuta.

—O sigui que em vas deixar amb un pare alcohòlic que ho era per culpa teva i de la mare? —La ira de la meva veu omple el cotxe, però amb prou feines puc respirar.

—Vaig mirar de convèncer-la, Hardin. No vull que la culpis a ella. Vaig intentar que vinguéssiu tots dos a viure amb mi, però no ho va voler. —Es passa les mans pels cabells i s'estira les arrels—. En Ken bevia cada dia més i més sovint, però ella continuava negant-se a reconèixer que eres fill meu, ni tan sols amb mi, o sigui que me'n vaig anar. Me n'havia d'anar.

Deixa de parlar i quan el torno a mirar, pestanyeja ràpidament. Agafo la maneta de la porta, però ell accelera i prem el tancament centralitzat diverses vegades seguides, amb un clic-clic-clic que ressona per tot el cotxe.

La veu d'en Vance és fosca quan torna a parlar.

—Me'n vaig anar a viure als Estats Units, i vaig estar anys sense saber res de la teva mare, fins que en Ken finalment la va deixar. No tenia diners i treballava com una bèstia. Jo ja començava a guanyar diners, no tants com ara, però més dels que necessitava. Vaig tornar i vaig trobar una casa per als tres, i em vaig ocupar d'ella mentre en Ken no hi era, però es va anar distanciant de mi. En Ken va enviar els papers del divorci des d'on punyeta havia anat a parar i la teva mare tampoc llavors va voler tenir cap relació permanent amb mi. —En Vance arrufa les celles—. Amb tot el que havia fet, continuava no sent suficient.

Recordo que ens va acollir quan el meu pare va marxar, però no hi vaig donar mai gaire importància. No tenia ni idea que ho feia perquè havia tingut una història d'amor amb la meva mare, ni que podia ser el seu fill. La meva opinió ja malmesa de la meva mare ara està feta miques. Li he perdut tot el respecte.

—O sigui que quan la teva mare va tornar a casa, vaig continuar ocupant-me d'ella i de tu econòmicament, però vaig tornar als Estats Units. La teva mare va començar a tornar-me els xecs cada mes i no m'agafava les trucades, així que vaig decidir que havia trobat un altre home.

—No. Senzillament es passava totes les hores del dia pen-cant. —Vaig passar els anys d'adolescència sol a casa; per això vaig començar a sortir amb els companys que no em conve-nien.

—Crec que esperava que ell tornés —diu en Vance ràpida-ment, i després calla—. Però no va tornar. Va continuar em-borratxant-se any rere any fins que alguna cosa el va fer decidir que ja n'hi havia prou. Vam estar anys sense parlar fins que un dia em va trucar quan es va instal·lar als Estats Units. Estava sobri i jo acabava de perdre la Rose.

»La Rose va ser la primera dona després de la teva mare que podia mirar sense veure la cara de la Trish. Sabia que no esti-maria mai ningú amb la intensitat amb què vaig estimar la teva mare, però estava satisfet amb la Rose. Érem feliços i m'estava construint una vida amb ella, però estic maleït... i es va posar malalta. Va donar a llum l'Smith, i la vaig perdre...

Esbufego pensant en el nen.

—L'Smith.

He estat massa enfeinat intentant posar ordre en totes les putes peces per pensar en el nen. Què significa això? Merda.

—Vaig pensar que aquell petit geni era la meva segona oportunitat de ser pare. Em va fer tornar a sentir sencer després de la mort de la seva mare. Sempre em recordava de tu quan eres petit; és clavat a tu quan eres petit, només amb els cabells i els ulls més clars.

Recordo que la Tessa va dir el mateix quan vam conèixer el nen, però jo no ho veig.

—Això és... això és una puta merda —és l'únic que sé dir.

Em vibra el mòbil a la butxaca però només em miro la cama, com si fos una sensació fantasma, i no sóc capaç de moure'm i contestar.

—Ho sé i em sap greu. Quan vas anar a viure als Estats Units, vaig pensar que podria estar al teu costat sense fer-te de pare. Vaig mantenir el contacte amb la teva mare, et vaig contractar a Vance, i vaig intentar acostar-me a tu tant com em permeties. Vaig reparar la meva relació amb en Ken, tot i que sempre hi haurà hostilitat. Crec que em va compadir quan vaig perdre la meva dona, i aleshores ell havia canviat molt. Jo només volia acostar-me a tu, i hauria acceptat el que calgués. Sé que ara m'odies, però m'agradaria pensar que això, si més no, ho he aconseguit una mica.

—M'has mentit tota la vida.

—Ho sé.

—Com la meva mare i el meu... en Ken.

—La teva mare no és capaç de reconèixer-ho —diu en Vance; una altra excusa per a ella—. Amb prou feines ho reconeix ara. Pel que fa a en Ken, sempre ha tingut sospites, però la teva mare no l'hi ha confirmat mai. Crec que encara té esperances que siguis el seu fill.

Faig cara de desesperació quan sento això.

—Vols dir que en Ken Scott és tan estúpid per creure que sóc el seu fill després que us passéssiu anys follant d'amagat d'ell?

—No. —Para el cotxe al costat de la vorera, i em mira, seriós i amb intensitat—. En Ken no és estúpid. Té esperança. T'estimava, encara t'estima, i tu ets l'única raó que parés de beure i acabés els estudis. Tot i saber que la possibilitat existia, va fer tot això per tu. Lamenta el que et va fer passar i tot el que va haver de patir la teva mare.

M'arronso amb les imatges que omplen els meus malsons i que ara passen per davant dels meus ulls. Mentre revisc el que aquells soldats borratxos li van fer fa anys.

—No es va arribar a fer cap prova? Com saps que ets el meu pare? —No em puc creure que faci aquesta pregunta.

—Ho sé. Tu també ho saps. Tothom deia sempre que t'assemblaves molt a en Ken, però sé que és la meva sang la que corre per les teves venes. El calendari no coincideix perquè ell sigui el teu pare. No hi ha manera que estigués embarassada d'ell.

Em concentro en els arbres de fora, i el meu mòbil torna a brunzir.

—Per què ara? Per què m'ho expliques ara? —pregunto, amb la veu una mica massa forta, notant que s'evapora la poca paciència que em quedava.

—Perquè la teva mare està paranoica. En Ken em va comentar una cosa fa un parell de setmanes, que et volia demanar que et fessis una anàlisi de sang per ajudar la Karen, i ho vaig explicar a la teva mare...

—Una anàlisi per a què? Què hi té a veure la Karen amb tot plegat?

En Vance em mira la cama, després el seu mòbil, que ha deixat a la consola del mig.

—Hauries de contestar. La Kimberly també m'està trucant.

Però brando el cap. Trucaré a la Tessa quan baixi d'aquest cotxe.

—De debò que em sap greu tot això. No sé què em va agafar ahir a la nit per anar a casa seva. Em va trucar i jo... no ho sé. La Kimberly serà la meva dona. L'estimo més que res al món, més del que he estimat mai la teva mare. És una mena diferent d'amor; és recíproc i ella ho és tot per a mi. Vaig cometre un error monumental tornant a veure la teva mare i em passaré la vida intentant arreglar-ho. No em sorprendria que la Kim em deixés.

Au, va, estalvia'm els remordiments.

—Sí, tio, és evident. No hauries d'haver intentat tirar-te la meva mare a la cuina.

Em mira enfurismat.

—Estava nerviosa i em va dir que volia assegurar-se que el passat era això, el passat, abans del seu casament, i a mi no hi ha qui em guanyi quan es tracta de prendre decisions equivocades. —La vergonya se li reflecteix clarament a la veu i pica el volant amb els dits.

—Jo també —murmuro, i agafo la maneta de la porta.

M'agafa el braç.

—Hardin.

—No.

Em deixo anar i surto del cotxe. Necessito temps per pair tanta merda. M'acaben de bombardejar amb massa respostes a preguntes que no sabia ni que havia de fer. Necessito respirar, necessito calmar-me, necessito allunyar-me d'ell i veure la meva noia, la meva salvació.

—Necessito que t'allunyis de mi. Tots dos ho sabem —dic, quan ell no es mou del cotxe.

Em mira un moment, després assenteix i em deixa sol al carrer.

Miro el carrer i veig una façana que conec a mitja travessia, cosa que vol dir que sóc a poca distància de la casa de la meva mare. Em batega la sang a les orelles quan agafo el mòbil per trucar a la Tessa. Necessito sentir la seva veu, necessito que em torni a la realitat.

Tot contemplant la façana, esperant que ella contesti, els meus dimonis batallen dintre meu, i m'estiren cap a una foscor incòmoda. La tibada és forta i més fonda amb cada timbre sense resposta, i no m'adono que els peus em fan travessar el carrer.

Em guardo el mòbil a la butxaca, obro la porta i entro a l'escenari familiar del meu passat.

Capítol 3

Tessa

Trepitjo vidres trencats mentre em bellugo amb impaciència, esperant. O amb la poca paciència que em queda.

Finalment, quan en Mike acaba de parlar amb la policia, m'hi acosto.

—On és? —pregunto, sense gaire educació.

—Se n'ha anat amb en Christian Vance.

Els ulls d'en Mike estan desproveïts d'emoció. La seva expressió em calma, reconec que això no és culpa seva. És el dia del seu casament i l'hi han espatllat.

Miro la fusta trencada i ignoro els comentaris en veu baixa que fan els badocs tafaners. Tinc l'estómac fet un nus, i intento aguantar el tipus.

—On han anat?

—No ho sé. —S'agafa el cap amb les mans.

La Kimberly em toca l'espatlla.

—Escolta, quan la policia acabi de parlar amb ells, si ens quedem, potser també voldran parlar amb tu.

Miro ara la porta ara en Mike. Assenteixo i segueixo la Kimberly a fora per no cridar l'atenció dels policies.

—Pots tornar a provar de trucar a en Christian? Ho sento,